

ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΕΙ Ο ΣΥΡΙΖΑ

Εγινε ο Αλαβάνος “αριστεριστής”;

«**Ε**ίμαι ένας παρακμάζων χώρος αριστερισμού και συγκρούσεων». Οι θέσεις του Αλέκου Αλαβάνου είναι «ένα κρεσέντο αριστερισμού και αντιευρωπαϊσμού... αυτό που μας ενδιαφέρει είναι η περαιτέρω απομάκρυνση απ' τον αριστερισμό». Αυτά είχε δηλώσει για το ΣΥΡΙΖΑ λίγες μέρες πριν από τα Χριστούγεννα ο Μιχάλης Σαμπατακάκης από την Ανανεωτική Πτέρυγα του ΣΥΝ. Αυτή η θέση της Ανανεωτικής Πτέρυγας, ότι ο Αλαβάνος περνάει όψιμα την «παιδική αρρώστια του κομμουνισμού» έχει ουκ ολίγες φορές αναπαραχθεί στα κανάλια και τις εφημερίδες από δημοσιογράφους, αλλά και βουλευτές και υπουργούς του ΠΑΣΟΚ – πιο χοντροκομμένα όπως πάντα από τον Πάγκαλο.

Όταν όλοι αυτοί μιλάνε για «αριστερισμό», δεν αναφέρονται βέβαια στην κριτική που έκανε ο Λένιν στο σεχταρισμό που χαρακτήριζε στην εποχή του - αλλά και σήμερα - κομμάτια της αριστεράς. «Αριστερισμός» γι' αυτούς είναι η οποιαδήποτε παρέκκλιση από την αριστερά «των θεσμών», την αριστερά που κάθεται στα αυγά της κάνοντας ερωτήσεις στη Βουλή, ετοιμάζοντας την επόμενη προεκλογική της εκστρατεία και κυβερνητική συνεργασία. Και επειδή ο «αριστερισμός» στην Ελλάδα μετριέται και συγκεκριμένα, αναφέρονται επίσης στην εδώ και μια 35ετία πλούσια δράση των οργανώσεων και των ανένταχτων αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς.

Με αυτή την έννοια, είναι λάθος να προσάπτεται στον Α. Αλαβάνο, ο χαρακτηρισμός του «αριστεριστή», χαρακτηρισμός που και ο ίδιος ουδέποτε έχει αποδεχθεί. Ηδη από το Φλεβάρη του 2008, στο Συνέδριο του ΣΥΝ, ο Α. Αλαβάνος ως απερχόμενος πρόεδρος, έβαζε σαν στόχο την «κυβέρνηση ενός Μεγάλου Συνασπισμού, με επίκεντρο τις δυνάμεις της Ριζοσπαστικής Αριστεράς». Ήταν η περιφημη «εναλλακτική διακυβέρνηση» που δεν έχει πάψει να αποτελεί πολιτικό του όριο και στόχο - παρόλο που η προοπτική της μπορεί σήμερα να έχει βγει από την ημερήσια διάταξη.

Τη «χρυσή» περίοδο του ΣΥΡΙΖΑ, όταν τα ποσοστά του στις δημοσκοπήσεις ξεπέρασαν το 15%, αλλά και πρόσφατα, ο Αλέκος Αλαβάνος υποστήριξε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα μπορούσε να γίνει η «νέα ΕΔΑ», η μεγάλη ενωμένη αριστερά: «*Η αριστερά σήμερα δεν πρέπει να φοβάται τις διαφορετικές απόψεις, δεν πρέπει να φοβάται αν ο ένας είναι ΣΥΝ, ο άλλος είναι ΚΟΕ, αν ο άλλος ανανεωτικός, ο άλλος ριζοσπάστης κ.λπ., αλλά πρέπει να έχει την ικανότητα*

Κύρκος - Παπανδρέου στο "Δείπνο της Δευτέρας"

να τα συνθέτει όλα αυτά σε μια σταθερή βάση» δήλωνε μόλις στις 17 Ιούνη του 2009. Οι εξελίξεις έδειξαν ξεκάθαρα το αντίθετο: Η αντικαπιταλιστική αριστερά έχει κάθε λόγο να φοβάται την «πολιτική σύνθεση» με τον Κύρκο - και τον κάθε Κύρκο, αυτό ήταν το τραγικό συμπέρασμα για ένα μεγάλο κομμάτι του κόσμου που στράφηκε στο ΣΥΡΙΖΑ.

Ακόμα και η κριτική που άσκησε στον Τσίπρα και την ηγετική ομάδα του ΣΥΝ, ο Αλέκος Αλαβάνος αμέσως μετά τις ευρωεκλογές αφορούσε την «αδυναμία της» να «συνθέσει σωστά», την αδυναμία στην ουσία να κρατήσει εσωτερικά τις ισορροπίες.

Διαφωτιστική

Η πρόσφατη συνέντευξη του Α. Αλαβάνου στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία πριν τα Χριστούγεννα είναι διαφωτιστική για τις θέσεις του σήμερα: «Πρέπει να έχεις μια αριστερά εξεγερσιακή, αντισυστημική, οραματική, αλλά την ίδια ώρα πρέπει να έχεις τη δυνατότητα να έχεις μια έμπρακτη και εμπράγματη αριστερά...Θυμάμαι τις πιο καυτές μέρες του άρθρου 16. Όταν είχαμε τον Πολύδωρα να λέει ότι 'είστε αντισυνταγματικό κόμμα', εμείς στα γραφεία της Κουμουνδούρου από το πρωί μέχρι το βράδυ κάναμε συσκέψεις, προκειμένου να διαμορφώσουμε λεπτομερειακά τις θέσεις μας για τον τρόπο εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο, την αναγέννηση του Λυκείου, τον αντι-νόμο πλαίσιο τον δικό μας...»

Την ώρα της «φωτιάς», αυτό που έχει σημασία είναι να διαμορφώσουμε τις προγραμματικές θέσεις για το πώς θα λειτουργεί η εκπαίδευση όταν και άμα γίνουμε κυβέρνηση, είναι αυτό που λέει ειλικρινέστατα ο Α. Αλαβάνος. Και συνεχίζει:

«Είναι μοναδικό τα τελευταία χρόνια στην Ευρώπη: ένα εκπαιδευτικό κίνημα να ακυρώνει μια έτοιμη συνταγματική μεταρρύθμιση (άρθρο 16). Η ίδια η αριστερά, όμως, δεν μπόρεσε να αναδείξει αυτή την επιτυχία. Να κάνει μια παύση ένα Σαββατοκύριακο. Να το γιορτάσει. Να καλέσει σε πάρτι την κοινωνία μέσα στα πανεπιστήμια. Μπήκε σε μια διαδικασία συνέχισης των αγώνων με τις ίδιες ακριβώς μορφές για το νόμο-πλαίσιο. Η ΠΟΣΔΕΠ, που βρέθηκε πολύ κοντά στους φοιτητές, ίσως και λόγω αυτής της επιμονής, οδηγήθηκε τελικά σε αδιέξοδο».

Το πρόβλημα στην ΠΟΣΔΕΠ και το φοιτητικό κίνημα, λοιπόν, ήταν ότι «το παράκαναν με τους αγώνες» και όχι το γεγονός ότι η Ανανεωτική Πτέρυγα του ΣΥΝ έχει γίνει η αιχμηρή κάθε συντηρητικής επίθεσης μέσα στα πανεπιστήμια. Δυσανασχετεί, στην ίδια συνέντευξη ο Α. Αλαβάνος για το γεγονός ότι τους καρπούς του περσινού Δεκέμβρη μάζεψε ο αναρχικός χώρος, αλλά την ίδια στιγμή δηλώνει για την ΠΟΑΣΥ - λίγες μόλις μέρες μετά τα αίσχη του Χρυσοχοϊδη και της αστυνομίας το φετινό Δεκέμβρη - ότι «λίγες κοινωνικές οργανώσεις αντιλήφθηκαν τη θέση μας, όπως η Ομοσπονδία Αστυνομικών, με την έννοια ότι σε επίπεδο επίσημης τουλάχιστο τοποθέτησης έδειχνε μια κατανόηση, ότι πρόκειται κατά βάθος για ένα κοινωνικό φαινόμενο».

Αυτό που στην πραγματικότητα κάνει τον Α. Αλαβάνο να μοιάζει «αριστεριστής» είναι η δεξιά στροφή του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ όλο το τελευταίο διάστημα: Όχι μόνο, επειδή η Ανανεωτική Πτέρυγα, μπορεί πλέον να λέει και να κάνει ό, τι θέλει, από το να πρωτοστατεί σε προβοκατόρικες πρωτοβουλίες για «μέτωπα ενάντια στην τρομοκρατία»

μέχρι να μεθοδεύει την είσοδο των φοιτητών με κάρτα στα πανεπιστήμια. Η ίδια η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει συρθεί σε δεξιότερες και «θεσμικότερες» επιλογές: Πηγαίνοντας στο συμβούλιο των πολιτικών αρχηγών. Συμμετέχοντας στο διάλογο του Χρυσοχοϊδη για την αστυνομία με την πρόταση για «διακομματική επιτροπή». Μη στηρίζοντας τους χιλιάδες εργαζόμενους των stage, συνηθισμένη με την πρόταση Λοβέρδου για μοριοδότηση.

Είναι χαρακτηριστική η απόφαση της πρόσφατης κοινής συνεδρίασης της Πολιτικής Γραμματείας και των βουλευτών του ΣΥΝ. Πέρα από γενικόλογα ευχολόγια για την ανάγκη να παίξει ο ΣΥΝ μεγαλύτερο ρόλο στις κοινωνικές αντιστάσεις, οι αποφάσεις ήταν «θεσμικά» και κοινοβουλευτικά προσηλωμένες.

Σε αυτό που έχει σίγουρα δίκιο ο Α. Αλαβάνος είναι όταν λέει ότι «η αριστερά πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι η Ελλάδα μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο μέσα στην Ευρώπη, στην αποδόμηση του Συμφώνου Σταθερότητας». Πραγματικά η Ελλάδα είναι η χώρα όπου η κρίση χτυπάει κόκκινο και ταυτόχρονα είναι και η χώρα του Δεκέμβρη.

Χρειάζεται μια αριστερά που να μη φοβάται την κοινή δράση όλων των εργαζομένων και των νέων από τη βάση του ΠΑΣΟΚ μέχρι τους αναρχικούς για να μην περάσουν οι επιθέσεις της άρχουσας τάξης. Μια αριστερά, που να παίρνει τις πρωτοβουλίες για να βγούν οι αγώνες και να μην εύχεται να σταματήσουν για να κάνει «τα πάρτι» που έχει ανάγκη ο κοινοβουλευτικός χρόνος. Και ταυτόχρονα μια αριστερά που να βάζει καθαρά την προοπτική της ανατροπής και της σύγκρουσης με τον καπιταλισμό.

Γιώργος Πίττας

...**Η μήπως ο Κύρκος και οι φίλοι του ξεπέρασαν κάθε δεξιό όριο**

Μητσοτάκης, Κύρκος, Παπανδρέου, ονόματα, ιδέες και πολιτικοί, που είκοσι χρόνια μετά, παραμένουν ίδιοι και απαράλλαχτοι. Η και χειρότεροι όταν η ιστορία επαναλαμβάνεται σαν φάρσα. Μια τέτοια φάρσα ήταν και το «δείπνο» της Δευτέρας με πρωταγωνιστή το Λεωνίδα Κύρκο. Το σήριαλ της συναίνεσης, που πρώτος άνοιξε ο Μητσοτάκης με τον κάλεσμά του για κυβέρνηση εθνικής ενότητας, συνεχίστηκε στην «Αίγλη» του Ζαπτείου. Το δείπνο, στο οποίο καλέστηκαν οι Παπανδρέου, Σαμαράς, Παπούλιας (ο πρώτος προσήλθε, οι άλλοι όχι, δεν καλέστηκε ο Τσίπρας) κυριολεκτικά μύριζε φορμόλη.

Και τι δεν είπε ο Λ. Κύρκος: Ζήτησε τη «συνεργασία των κομμάτων που εμπνέονται από το μαρξισμό με τις δυνάμεις του κέντρου» τονίζοντας ότι «η συνεργασία αυτή, ανοιχτή και σε όσους επιθυμούν να μετάσχουν όποτε καταστεί δυνατή, θα αποτελέσει τη σταθερή πλειοψηφία με τη στήριξη της οποίας θα πυροδοτηθεί και θα διασφαλιστεί η ελληνική αναγέννηση». Χαρακτήρισε «ανεύθυνο να πυροδοτεί κανείς τον πόλεμο στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας ως λύση στα προβλήματα και ως υπόσχεση για ένα καλύτερο αύριο». Μας κάλεσε «να αποδεχθούμε τις επιβαλλόμενες θυσίες μέσα σε ένα σχέδιο που θα καταμερίζει τα βάρη». Εκλεισε το μάτι και προς το ΚΚΕ, επικροτώντας κινητοποιήσεις σαν αυτές του ΠΑΜΕ προσθέτοντας ότι «κατά το δυνατόν πρέπει να αποφεύγονται πρωτοβουλίες που ταλαιπωρούν την κοινωνία και προκαλούν οργή και αγανάκτηση κατά των οργανωτών». Επιτέθηκε στους «βιαστικούς τάχατες επαναστάτες» που «αντιμάχονται την έννοια του συμβιβασμού και πυροδοτούν επικίνδυνες εκρήξεις όπως τα Δεκεμβριανά 2 ή παίζουν το ρόλο των αδιάλλακτων ασυμβίβαστων κηρύσσοντας το θετικό ρόλο του φόβου» και ζήτησε την κατάρρευση του ασύλου.

Ανταπόκριση

Όπως ήταν φυσικό, ο Γ. Παπανδρέου, καθώς και το μισό υπουργικό συμβούλιο του ΠΑΣΟΚ που ήταν καλεσμένο στο δείπνο, ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του Λ. Κύρκου.

Είπε χαρακτηριστικά ο πρωθυπουργός: «Πιστεύω ότι τα συγκλονιστικά που είπατε, με τους εθνικούς στόχους, πριν από 30 χρόνια, Λεωνίδα μου, είναι σήμερα και πάλι επίκαιρα. Είναι επίκαιρα για να βρούμε εκεινούς τους διαυλίτες και να ξεφύγουμε από τις μικροσκοπιμότητες, για να δούμε τους εθνικούς στόχους της Ελλάδας, τους εθνικούς στόχους που μπορούμε όλοι μαζί να υπηρετήσουμε». Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ Φ. Κουβέλης παραβρέθηκε και χαϊρέτησε λέγοντας ότι ο Λεωνίδας Κύρκος υποστηρίζει «την μετακίνηση της πολιτικής ζωής από τη συντηρητική θέση στην οποία βρίσκεται σε ουσιαστικά προοδευτική κατεύθυνση».

Πόσο δίκιο είχε πράγματι ο Περικλής Κοροβέσης όταν άνοιγε το καλοκαίρι το ζήτημα του 1989 και τη στάση της αριστεράς και πόσο άδικο όλοι όσοι - από τον Αλαβάνο και τον Τσίπρα μέχρι τις συνιστώσες - τον «εγκαλούσαν» αυστηρά στην τάξη. Και πόσο εκκωφαντική είναι τώρα η αμύχηνη σιωπή ή οι χλιοειπωμένες δικαιολογίες ότι «η πολιτική χαράσσεται από τις εκλεγμένες ηγεσίες» που μουρμουράει η ηγεσία του ΣΥΝ για τους πολιτικούς εναγκαλισμούς του Κύρκου με το Μητσοτάκη και τον Παπανδρέου ενόψει της πιο βάρβαρης επίθεσης που ετοιμάζει η άρχουσα τάξη ενάντια στους εργαζόμενους, τους νέους, τους συνταξιούχους αυτής της χώρας. Μετά το τέλος του δείπνου ο Λ. Κύρκος αισθάνθηκε δυσφορία και μεταφέρθηκε στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο για προληπτικούς λόγους.